

העם

מה לא נשתנה

בחודש ניסן, תש"ח, ראה כביש ירושליים אחד המיפנים הגדולים של המלחמה — ש' היא גם אחד המיפנים הגדולים בהיסטוריה העיברית.

במיבצע מתואם, פרצו שתי חטיבות של "גדודי ההגנה", משני מעטים. הן נתקבלו תוך השטח הערבי שהפריד בין ירושלים והשפלה. בעוד חטיבת הפלמ"ח הראל יצאה מירושלים וכבשה את הקסטל האימתני, פרצה חטיבת החי"ש גבעתי * מחולדה, פינתה את הדרך לשיירה הגדולה הראשונה שהגיעה אל ירושלים הנצורה.

שלוש שיירות ענק הצליחו להגיע בשלום לירושלים, תוך ימים מעטים. הן נתקבלו בעיר בהתלהבות המונית, שדוגמתה נראית בדרך-כלל רק בסרטיקולנוע מבוויימים. הי שיירה השלישית, שהגיעה ביום השבת לפני פסח, הוציאה מבתי הכנסת גם את היהודים האדוקים ביותר, שנישקו את הלוי חמים חבושי כובעי-הגר, כאילו היו שליחי המשיח.

מיבצע נחשון היה כשמו: המיבצע הגדול הראשון של חטיבות הצבא העיברי, ההתקפה הראשונה שנועדה לכבוש שטחים כדי להתחייק בהם.

נתיב הנחשונים. השבוע, כעבור הי משעשרה שנה, הוחג יום-השנה במאורע ששפע אף הוא רוח-עלומים: צעירים וצעירות, אורחים וחיללים, עלו לירושלים במיט-גרת הצעדה, על פני השטחים שניכבשו באר-תו מיבצע.

מיצע הנעורים בא להוכיח כי למרות הכל לא נשתנה הרבה במשך ט"ו השנים — וכי הנוער העיברי החדש אינו שונה בהרבה מן הנוער של אז. ערב פסח, היתה זאת תזכורת מעודדת.

באותו שבוע עמדה להיערך צעדה שניה לירושלים — שגם היא מוכיחה שלא השתנה הרבה במשך ט"ו השנים. אלא שהפעם היתה זאת הוכחה שלילית: חברי-הכנסת התכוננו לנטוש את פגרתם, לעלות לירושלים במכוניותיהם, כדי לדון בעסק-הביש החדש. פרשה זו, שהתאימה יותר לשיי של ההגנה במחתרת מאשר למדיניות של מדינת ריבונית (ראה הנידון וכתבה), הייתה גם היא תזכורת לפסח. היא הזכירה לאזרחי ישראל כי צודק יש ויש מה לשנות במדינה, לפני שהי ציאה מכתי-עבדים תהיה שלמה.

פרשת בניגל

הבומרנג

הבומרנג הוא כלי-נשק של ילידי אוסטרליה. תכונתו המיוחדת: כאשר אין הוא פוגע באויב, הוא חוזר אוטומטית אל הזורק. אם אין הזורק נזהר די צורכו, הוא עלול להיפגע מכלי-נשקו שלו עצמו.

למסע-תעמולה הבלתי-מחושב, שבא בעיקר-בות תפיסת יוסף בניגל, היתה השבוע תכונה דומה. הוא החל פוגע בישראל באחד המקומות הכאובים ביותר.

זרקור לעבר ישראל. יתכן כי הסיבה לכך נעוצה בעובדה שישראל הפיזה האשמות חמורות בדבר ייצור נשק אטומי, ביולוגי וכימי במיצריים — אך נמנעה בפירוש מלדרוש פעולה בינלאומית למען פירוז המרחב מנשק זה.

על כן, כאשר פתחה התעמולה המיצרית בהתקפת-נגד, — לא ניתקלה הטענה באוזן ערלה. העולם החל מגלה התעיינות בלתי-ירגילה בייצור הנשק הישראלי, ויגם בפעולתם ובהרכבם של שרותי-הביון הישראליים.

● פירסם הצהרון הצרפתי פראנסיס-טואר, גדול יומוני פאריס, ידיעה סנסציונית, תחת הכותרת המרעישת "ישראל מייצרת נשק אטום בכית-חרושת חשאי בנגב."

● טען עתון שווייצרי חשוב כי גם (המשך בעמוד 10)

* שנותיקה תיכננו השבוע כנס-חטיבתי מפואר, שיתקיים בל"ג בעומר בדרום.

הוא מנה את הגדי (זה בסדר) לחקור מי אורב לו לעדר. תוך כדי חקירה בא שוטר - מר שונרא - וכלא את הגדי בתוך חדר.

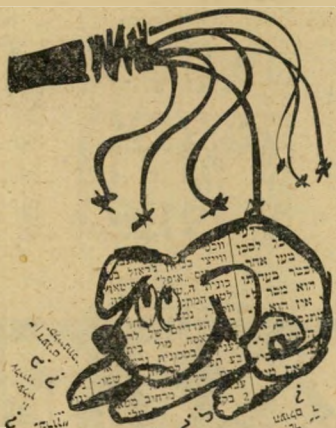

אבינו, רועה ואיש חיל, שמר את צאנו יום וליל. יום אחד הוא יצא למדעה, ומצא כי הביאו לו ש"י-גדי בן איל.

היום -
לביא
מאת
צ'י' וצ'ה
מ'י'י'

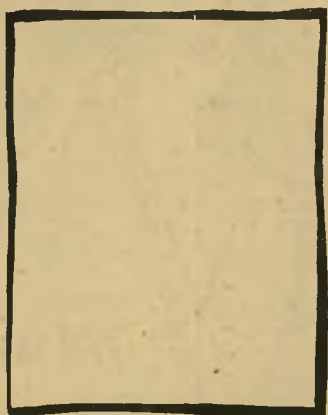
עת הכלב החל מכשכש - התרתחה השרה. היא האט, ותאמר למקל: לא כל כך בנקל את העסק תוכל לטשטש!

אך בטרם חסלה התלונה, חש מקל בטחוני לשכונה ורמז לכלבלב כי מוטב בלי הב! הב! ובכלל - שיחזור למלונה!

אז אבינו נתקף במורא, ויצעק את כלבלב-השמירה הכלבלב הנבון גם כתב בעתון גם מָחה באָזני השונרא.

שור העם הוא כשר בהחלט מימיו לא עבר על שום חטא ולכן, רבותי, לפזמון נאמר די - אם נמשיך, הן יבוא השוחט!

אז הופיע לו שור האמה, השותה כל דבר בצמא. סבלני ואדיש הוא פער פה - וחיש את המים חסל בלגימה.

הדוקרב שפרץ בין השנים גם למשבר מר כפלים. אך אבינו ידע, (כבאותה הגדה), את האש יכבו נאו-מי מ.